

Norðurlandahúsið í Føroyum 15 ár

Norðurlandahúsið 15 ár

Fyri Ferðaráðið og ferðavinnuna hevur tað verið og er framvegis av stórum týdningi at hava eitt mentunarhús sum Norðurlandahúsið. Umframt at hava flutning til og úr Føroyum og gistingarmøguleikar í hoga, liggur ein stór uppgáva í tí at vísa á serlig støð og útferðir, sum kunnu gera tað til nakað serligt at koma til Føroyar at ferðast. Norðurlandahúsið er vordrið ein av okkara fremstu attraktiónum, tá hugsað verður um eitt hús, sum hevur eina spennandi søgu og eitt pláss, har bæði gallakvøld, serlig tiltøk og kongressir kunnu fáa innivist.

Ferðaráðið hevur havt gott samstarv við starvsfólkið og leiðsluna í Norðurlandahúsinum.

Vit fáa yvirliit yvir komandi tiltøk, sum vera nýtt bæði í faldarum okkara og eru at finna í okkara kunning, har ferðafólk í hóptalið leita sær inn um summaríð.

Ferðaráðið gevur ein yvirliitsbókling út eina ferð um árið, sum eitur Tours '98. Hesin lýsir allir teir skipaðu ferðamøguleikarnar og teir pakkaferðir, sum eru. Katalogið verður sent útlandskum ferðasmíðum. Hetta eru teir, sum selja ferðir til Føroya antin beinleiðis til ferðamannin ella til ferðaskrivstovur. Ein vitjan í Norðurlandahúsinum er altíð ein fastur partur av einari vitjan í Havn.

Norðurlandahúsið verður soleiðis nýtt í marknaðarföringini

av ferðum til Føroya. Tað sæst týðiliga, um tú hyggst í eitt nú bóklinginum 'Tours', sum Ferðaráðið gevur út. Ein vitjan í Norðurlandahúsinum er vordrið eins vanlig og eitt nú ein vitjan í Kirkjubø.

Húsið og tiltøkini har eru við til at gera tað lættari hjá okkum at fáa fólk at vitja okkum. Her hugsi eg serliga um Jazz-, Fólka- og Blues Festivalin og tey tiltiknu Føroyakvøldini. Vit harmast sjálvsagt um, at tey ikki eru í húsinum í summar.

Ferðaráðið var vortur á einari stórar ferðavinnuráðstevnu í 1995, har galladøgurðin fyri umleið 400 fólkum var í Norðurlandahúsinum. Tað var onki minni enn stórslegt, og gestir

okkara vóru á einum máli um, at betri karmar fáast neyvan. Til Barbarufurmsýningina vísti húsið seg aftur eina ferð at vera ómetaliga vælegnað til slíkar framfærslur. Tæ vóru umleið 500 fólk í húsinum.

Nógvar eru tær ráðstevnur, sum hava verið í húsinum, og tað heilt givið, at ferðavinnan eigur at nýta húsið til júst slík endamál, tí gestirnir lata altíð sera væl at húsinum og tiltøkunum.

Ferðaráðið ynskir leiðslu og starvsfólkið hjartaliga til lukku við 15 ára degnum, og takka fyri samstarvið.

Ferðaráð Føroya
Annika Joensen



Hava brúk fyri Shakespeare eins væl og Sibelius

Sosialurin hitti eisini Kristian Blak, sum hevur spælt tónleik bæði áðrenn húsið kom og aftaná:

Sum heild vóru stórar væntanir til Húsið, og eg royndi at vera við til so nógvar fundir undan byggingini sum gjørligt. Tá vóru fleiri av feløgnum hjá tónleikarunum stovnað, so vit mottu sum umboð, og eg má siga tað eru komin nógvar góð upplivils við Norðurlandahúsinum, og tær norðurlendsku konaktirnir, ið eru komnar hesi árin, hava havt nógva at siga fyri norðurlond.

Kristian sigur tað tó vera týðningarmikið at leggja sær í geyma, at ein verður ikki tónleikari av at spæla í Norðurlandahúsinum. Skráin má vera fastlögð, tá tú kemur í Húsið. Tað er also ikki nakað «útvíkingsskúli», og tí mugu «grasrøturnar» grógv væl og parallelt við Húsið.

Við Norðurlandahúsinum

finnu vit sýningar, sum vóru stórra, enn móguleikarnir í skúl-ahøllunum loyvu. Húsið er nevniliga eisini eitt sjónleikarhús, og serliga minnst Kristian aftur á «Eitt dukkuheim», har hann skemtandi leggur afturat, at hann spældi nøkur sekund. Men gjøgnum Húsið fekk hann eisini samstarv í lag við islendskar instruktørar og var við til at gera eina ballett.

Hann nevnið eisini nýggjari dømi sum Shakespeare, ið júst hevur verið í Húsinum. Norðurlandahúsið er ein stovnur, ið hevur orku til at geva íblástur uttanfrá, og eg meini, at tað er av týðningi, at vit hava samband við verðina rundan um okkum, og at verðin rundan um okkum er áhugað í at arbeiða saman við okkum. Tí vit eru eitt serligt land, sigur Kristian.

Hann sigur tað vera gott, at vit eisini kunnu uppliva Brahms, Shakespeare og Dario Fo í Norðurlandahúsinum, og at tað ikki bara verður tvíhildið um

norðurlenska mentan, so at bert Grieg, Sibelius og Nielsen sleppa framat. Hetta má ikki henda í nøkrum landi, tí so eru vit naiv, sigur Kristian. Men hann sigur seg væl skilja krøvini, tá pengarnir skulu býtast.

Ofta hevur verið tosað um at hava barnatiltøk hvønn morgun í Húsinum. Eftir mínari meting er tann besta fløgan, vit kunnu gera, góðskusjónleikir, -tónleikar og -mentan fyri børn, sigur Kristian Blak. So verður tað teirra vani at siggia nakað, so læra tey at bera seg at sum eitt publikum, har tey taka ímóti uttan at práta samstundis. Læra, at mentan ikki er nakað, ein kann sløkja fyri við at trýsta á ein knøtt, og sipar her til, at Norðurlandahúsið og Sjónvarpið komu um næstan sama tíð og sostatt virka parallelt.

Men næstan samstundis sum Norðurlandahúsið kom, bleiv Perlán niðurtikin, og Jazzfelagið hevði eina nógva tiltøk um árið sum Norðurlandahúsið. Hetta

var ikki ófyrirreikað, tað var skrásett, blað varð sent út, og luttakarar komu úr Finnlandi, nógvir úr Svøríki, Norra, Danmark og Íslandi. Vit vóru heilt tilvitaðir um at skaffa norðurlendskar vitjanir, og av og á rindaðu vit allan kostnaðin, tvs. at publikum rindaði við teirra atgongumerkjum. Kristian sigur, at tey í árunum '76 til '83 høvdu eitt munandu aktivari jazzlív, enn tað nakrantíð hevur verið aftan á, inklusiv jazzfestival. Tí ví ein tosa um eitt samfelag við mentunarinnihaldi, so kann ein ikki bara hava jólaaftan, men eisini ein gerandisdag. Ikki tí, eg skipi eisini fyri einum klassiskum festivali, men um tað var tað einasta, sum hendi av klassiskum tónleiki, kundu vit ikki sagt, at Føroyar eiga klassiska kompositión ella tónleikarar, sigur Kristian.

Jú, jazzur var áðrenn Norðurlandahúsið kom. Tað eru Bronglpláturnar, Vøðurløg, triggjar LP'ir við norðurlendsk-

um tilfari og aðrar dokumentatión fyri. Hetta er also ikki meint negativt um hvørki Húsið ella tann árliga festivalin, men tað sum eg meini er, at av tí, at hetta hendi samstundis, eri eg bangin fyri, at nakrar av grundunum til, at Jazzfelagið ikki fekk bjóðað eitt annað høli, vóru, at politikararnir hildu, at tá vit høvdu Norðurlandahúsið, so var tað nóg mikið. Tað søgdu teir ikki, men tað var líkasam ikki nógvar futtur í hjá teimum at veita Jazzfelagnum høli, sigur Kristian Blak.

Hann heldur eisini, at Norðurlandahúsið ofta kundi sent smærri bólkir út, enn tað ger, tí so høvdu fleiri fingið ágóðan.

Kristian minnst á nógva góð upplivils í Norðurlandahúsinum, men undirstrikar týðningin í tí, at tað parallella og útvíklandi tónleikarlívið hevur tað gott, samstundis sum konsertstaðið Norðurlandahúsið eisini hevur tað gott.

Plakatin ger Húsið sjónligt í útheiminum

Hóast Tórshavnar Jazz-, Fólka- og Bluesfestival ikki verður í Norðurlandahúsinum fyrr enn í oktober, varð tann árliga jazzplakatin kortini avdúkað longu týsdagin. Hetta er fyrstu ferð, at hon er gjørd av einum føroyskum listamanni, og plakatin fyri 1998 hevur Kári Svensson latið úr huga og hondum. Kári segði seg vera spentan upp á litirnir í plakatin, og var so bráður, at hann beinanvegin fór at droyma um næturnar, hvussu plakatin skuldi siggja út, tá honum fall í lut at gera hana.

Listamaðurin hevur arbeitt eitt sindur við súluformatum, og hesaferð hevur hann umsett súlurnar til collagar við myndum av jazztónleikarum. Teir elstu eru settir ovast við teimum heitu litunum, meðan teir eldru - og harðaru sambært Kára - eru blandaðir saman við teimum køldu litunum í neðra. Kári sigur seg vera glaðan fyri, at litirnir á plakatin eru so væl varðveittir av upprunamálni-

num, og at ætlanin er, at hon skal siga okkum eitt sindur um jazz. Men eg ætlaði ongantíð, at hon skuldi líkjast øðrum jazzplakatum, sigur Kári Svensson.

Bæði stjórin í Norðurlandahúsinum, Peter Turtshchaninoff, og fyrirleikarin av festivalinum, Brandur Øssursson, eru væl nøgdir við avrikið hjá tí føroyska listamanninum, ið samstundis er tann fimt-anda plakatin í røðini.

Hesar plakatinar eru við til at gera Húsið og festivalin kend, sigur Brandur. Vanliga verða minst hálvttríðundrad plakatar sendar í «umfar» til konservatorium, norðurlendskar skrivstovur, musikkhús og aðrar stovnar í hinum norðurlondunum. Brandur, ið júst hevur verið í Svøríki, segði seg vita, at har hevði ein skrivstova tikið plakatinar við sær, tá hon flutti í nýggj høli, og at ein annars ofta sær plakatinar aftur, tá ein ferðast í norðurlondum. Sostatt man góðskan vera nøkurlunda í lagi, halda teir.

